

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1804/2023
27.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиља АА, ББ и ВВ све из ..., чији је заједнички пуномоћник Данијел Динчић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Јован Дучић“ из Петроварадина, коју заступа Правобранилаштво АП Војводине, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4694/22 од 08.02.2023. године, у седници одржаној 27.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4694/22 од 08.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиља изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4694/22 од 08.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 254/22 од 19.09.2022. године, исправљеном решењем истог суда П1 254/22 од 21.12.2022. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба тужиље ВВ из ..., у делу тужбеног захтева којим је тражила да се обавезе тужена да јој исплати на име разлике између исплаћене и припадајуће минималне зараде за фебруар 2020. године износ од 2.263,45 динара са законском затезном каматом од 01.02.2021. године до исплате и износ од 182,41 динара на име законске затезне камате обрачунате за период од доспелости сваког појединачног месечног износа до 31.01.2021. године. Ставом другим изреке, одбијени су примарни тужбени захтеви тужиља, којима су тражиле да се обавезе тужена да им исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, за период од 01.11.2018. године до 31.10.2021. године, износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одбијени су евентуални тужбени захтеви тужиља којима су тражиле да се обавезе тужена да им исплати, за период од 01.01.2018. године до 30.09.2020. године, на име мање исплаћене минималне зараде опредељене износе са законском затезном каматом обрачунатом до 31.01.2021. године у износима ближе

назначеним овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, обавезане су тужиље да туженој накнаде трошкове парничног поступка у износу од 26.818,00 динара, док су ставом петим изреке ослобођене тужиље обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4694/22 од 08.02.2023. године, одбијена је жалба тужиља и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију су благовремено изјавиле тужиље због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује као о посебној ревизији применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата разлике зараде због мање исплаћене накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора и мање исплаћене минималне зараде. Одлуке нижестепених судова, којима је одбијен тужбени захтев за исплату наведених накнада, у складу су са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Из ових разлога, у конкретном случају, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, односно нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 04.03.2021. године, а побијана вредност предмета спора је 439.390,50 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија тужиља недозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић